

Република Србија
УПРАВНИ СУД
14 У. 15257/14
20.01.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., против туженог Секретаријата за имовинске и правне послове градске управе града Београда - Сектора за другостепени управни поступак, ради поништаја решења, XXI-05 број: 356-605/2014 од 10.11.2014. године, у предмету инспекцијске мере, у нејавној седници већа, одржаној дана 20.01.2017. године донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца, изјављена против решења грађевинског инспектора Одељења за инспекцијске послове Управе градске општине Врачар у Београду, број: 354-227/2014 од 02.06.2014.године, којим је наложено тужиоцу да у улици ..., у року од 8 дана од дана пријема тог решења врати у првобитно стање део равне проходне терасе који је опредељен ка дворишту објекта, а налази се на последњем спрату зграде у улици ..., тако што ће порушити три озидана зида оставе, од којих се два налазе са десне стране димњака гледајући са дворишне стране, дим.155x240cm (зид 1 са скице) и 105x240cm (зид 2 са скице), а један се налази са леве стране димњака гледајући са дворишне стране, дим.160x240cm (зид 3 са скице), са уграђеним дрвеним вратима дим.75x240cm, јер за изведене радове не поседује одобрење надлежног органа, с тим да уколико именовани у остављеном року не поступи по налогу из решења, исто ће спровести то одељење принудним путем преко другог лица на терет и трошак инвеститора, а жалба изјављена на решење не одлаже извршење истог.

Тужбом поднетом Управном суду дана 28.11.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања, непоступања по правилима поступка и неправилне примене закона, других прописа и општих аката. Указује да тужени орган у образложењу оспореног решења није оценио све наводе жалбе, чиме је повредио одредбе члана 235. и 199.

Закона о општем управном поступку. Ово са разлога што осим што је у образложењу оспореног решења тужени орган навео жалбене наводе, ниједан од тих навода није посебно ценио, нити дао било какву аргументацију. Наиме, оспорено решење је донето искључиво на основу записника о инспекцијском надзору инспектора грађевинске струке, а чији наводи су преписани у образложењу оспореног решења. Тужилац указује да је оваквим поступањем прекршена и одредба члана 32. Устава Републике Србије, према којој постоји обавеза судова и других државних органа и организација којима су поверена јавна овлашћења да, између осталог, образложе своје одлуке. У вези с тим посебно указује на одлуку Уставног суда Уж. 485/08 од 15.07.2010. године, чије делове у тужбу цитира. Сматра да би првостепени орган да је правилно спровео управни поступак и извео све потребне доказе, а потом и ценио све изведене доказе и утврђене чињенице заједно, а што није учинио, дошао до закључка да је спорна просторија саставни део зграде, да је била обухваћена употребном дозволом, да је легална и да нема законског основа за њено рушење. Међутим, указује, да ни у току првостепеног, као ни другостепеног поступка, није прибављен пројекат изведеног стања објекта, односно етаже, па ни терасе зграде, нити је путем сведока или на други одговарајући начин (увиђајем или вештачењем), са сигурношћу утврђено да је спорна просторија накнадно изграђена, те да је изграђена супротно закону. У вези с тим указује да тужени орган није ценио жалбени навод, да је из документације прибављене од Архива града Београда, односно копије скице оригиналног грађевинског пројекта равног крова – терасе зграде, установљено да не постоји пројекат изведеног стања објекта, па ни терасе зграде; да би у случају да пројекат изведеног стања објекта не одступа од грађевинског пројекта, то било констатовано на скици грађевинског пројекта, а на овереној копији скице грађевинског пројекта не постоји таква примедба. Стога није јасно, на основу чега је првостепени орган утврдио да спорна просторија представља нелегално саграђени објекат и да је изграђена без одобрења за изградњу, што указује да је тужени орган прекршио одредбу члана 152. Закона о општем управном поступку. Напомиње да није спорно да је тужилац искључиви посредни корисник предметног објекта, али само као један од заједничара – власника, који су у смислу члана 19. ст. 1. и 2. Закона о основама својинско-правних односа, у посредној државини спорне просторије. Наиме, станари предметне зграде су се договорили да тужилац уступи своје подрумске просторије, а за узврат добије на коришћење заједничку просторију на крову, коју користи без сметњи у протеклих 15-16 година. Како је са наведеним чињеницама првостепени орган био упознат, то тужилац сматра да је овај орган пропустио да поред тужиоца, у својству странке, укључи и друге заједничаре, или пак Скупштину станара зграде у улици. ..., као правно лице које заступа интересе осталих заједничара, будући да се ради о заједничкој просторији на којој сви станари имају право заједничке недељиве својине. Стога је првостепени орган донетим ожалбеним решењем погрешно применио одредбе чл. 176. и 2. тачка 21. Закона о планирању и изградњи. Како је то тужилац наведене чињенице, које су од значаја за доношење законитог и правилног решења истицао у поступку пред првостепеним органом и у жалби, а ове чињенице као одлучне нису утврђене, управни органи су повредили и одредбу члана 8. Закона о општем управном поступку. Предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и обавезе тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове управног спора за таксу на тужбу и пресуду, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени Управног суда, поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа, налазећи да је то решење донето без повреда правила поступка и да је засновано на правилно утврђеном чињеничном стању и правилној примени материјалног права.

Ово из разлога што из образложења оспореног решења и списка предмета произлази да је грађевински инспектор дана 26.05.2014. године, поступајући по службеној дужности, извршио увиђај на лицу места у улици ...у ..., на делу равне кровне проходне терасе и након увида у архивски пројекат, у записнику о инспекцијском надзору констатовао да је на делу терасе опредељеној ка дворишту објекта, без одобрења надлежног органа озидана остава на начин описан у диспозитиву ожалбеног решења, чији корисник је тужилац, с тим да је грађевински инспектор по констатовању чињеничног стања у записнику о инспекцијском надзору, забележио и изјашњење инвеститора радова, овде тужиоца, који је исти потписао без примедби. Како је грађевински инспектор утврдио да је тужилац инвеститор радова изведених без одобрења надлежног органа, то је донео првостепено решење број: 354-227/2014 од 02.06.2014. године, применом одредбе члана 176. став 1. тачка 1. Закона о планирању и изградњи.

Тужени орган је ценио све наводе жалбе, али је нашао да не могу утицати на доношење другачије одлуке у овој управној ствари. Ово стога јер је оценио да је првостепени орган несумњиво утврдио да су радови који су предмет инспекцијског надзора изведени од стране инвеститора радова, овде тужиоца, без одобрења надлежног органа. Наиме, тужени орган је на основу увида у део архивског пројекта објекта у улици ..., на коме је приказана основа поткровља, са позицијом и наменом свих просторија на том нивоу објекта, а који су део списка предмета, несумњиво утврдио да остава која је предмет инспекцијског надзора није предвиђена тим пројектом, а што је потврдио и тужилац у наводима жалбе, већ је накнадно изведена без одобрења надлежног органа. При томе тужени орган је из сагласности који су инвеститору радова, овде тужиоцу, дали станари предметне зграде, навео да се јасно закључује да је тужилац корисник предметне оставе, а што тужилац није оспорио ни у изјави датој на записнику, као ни у наводима жалбе и да су стога наводи жалбе којима тужилац тражи да се инспекцијска мера изрекне инвеститору зграде, односно извођачу радова, неосновани.

Код оваквог стања ствари, по оцени Управног суда, правилно је тужени

орган закључио да је првостепено решење донето правилно применом одредбе члана 176. став 1. тачка 1. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС" бр. 72/09 , 24/11 и 121/12), којом је прописано да је грађевински инспектор у вршењу инспекцијског надзора овлашћен да нареди решењем уклањање објекта или његовог дела, ако се објекат гради или је његово грађење завршено без грађевинске дозволе.

Суд је ценио наводе тужбе, али налази да су неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, јер овим наводима тужилац није оспорио чињеницу да за наведене радове на остави чији је он корисник не постоји грађевинска дозвола, те је тужиоцу, инспекцијска мера наложена правилном применом члана 176. став 1. тачка 1. Закона о планирању и изградњи, као лицу које је правилно означено као инвеститор, у смислу члана 2. став 21. истог закона. Нису основани ни наводи тужбе којима се указује на повреду одредби члана 199. став 1. у вези члана 235. ст. 1. и 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10). Ово стога јер је тужени орган у оспореном решењу правилно навео и оценио све наводе жалбе, поновљене и у тужби и за своју одлуку дао потпуне и јасне разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд, па их посебно не образлаже у пресуди.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора, а имајући у виду успех тужиоца у овој управној ствари, на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, суд је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 20.01.2017. године, 14 У.15257/14

Записничар
Снежана Вујачић, с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР